

oplæst af det ærede Medlem, at han bebrejdede, at man i Skolerne ikke engang lærte de allersimpleste Elementer af det gamle nordiske Sprog. Saaledes taler han. Kan man kun komme bort fra dette, og gaa over til det, der foreligger, saa mener jeg, at det dog er rigtigt og billigt at tage Hensyn til, hvad der nu tilsigtes fra Ministeriets Side; man kunde jo visstelig let ved at fordybe sig i, hvorledes det tidligere har været, finde forffjellige Ting at anse over, forffjellige Mangler, men det ligger dog egentlig udenfor Spørgsmaalet. Det, det her dreier sig om, er, hvad der fra Ministeriets Side er bragt frem. Nu veed jeg virkelig ikke, om man med Føie kan sige, at Ministeriet her staar i Strid med N. M. Petersens Tanke, naar det med Hensyn til Bestemmelsen i Lovforslagets § 4 udiryffelig udtales i Motiverne, at „Ministeriet“ — uagtet uuegtelig forffjellige Meninger have gjort sig gjældende — „har troet, at et almindeligt og foreløbigt Kjendtskab med den oldnordiske Sprogform kan betragtes som hørende med til Indsigten i Modersmaalet og derfor bør medtages som en Bestanddel af Undervisningen heri. Naar herved tillige Opmærksomheden henledes paa den eiendommelige oldnordiske Litteratur, vil et nærmere Studium forberedes og lettes for dem, som dertil føle Drift.“ Disse ere Ordene, og det er ogsaa Tanken. Nu tilstaar jeg, at det er mig overraskende — nei, det er mig ikke overraskende, det er tværtimod i god Overensstemmelse med, hvad jeg erfarer paa andre Maader — at naar Ministeren netop træder frem i den Retning, man ønsker, stiller man sig skarpt imod ham, fordi man siger, at man ikke faar Alt, hvad man vil have, og saa stiller man sig, som om Ministeren traadte op imod den Tanke, som han netop har be- redt sig til, trods Vanffelighederne at føre igjennem. Det er mig slet ikke nu noget Nyt, men Noget, som jeg tidligere har erfaret, og som jeg netop vil slaa fast her, fordi jeg tror, at det har sin Interesse, at det engang bliver slaaet fast. Her forekommer dette mig

at være soleklart, thi jeg veed virkelig ikke, hvilken Forffjel der skulde være mellem det, Ministeriet her har udtalt, og det, som antydes at være sagt af N. M. Petersen. Jeg troede dog ikke, at man vilde sige, at denne Bebrejdelse af ham skulde ramme den Ordning, som Ministeren netop nu vilde sætte igjennem. Nu veed jeg vel, at man har sagt, at man vil gaa meget videre, at man vil give noget meget Mere, men der skal jeg uden at komme ind paa flere af de Betragtninger, som navnlig ere fremsatte af Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Britz), dog blot gjøre opmærksom paa een Ting, og det er dette, om man dog virkelig tror, at det, man stiller op som dette Mere, end hvad Ministeren har foreslaet, dette Oldnordiske, virkelig ret skulde ligge for Disciplene i en lærd Skole, der ere i en Alder af 17—18 Aar. Man har stillet dette Formaals op i Betænkningen, og medens man først har omtalt den Kundskab i Almindelighed til de nordiske Sprog, som ogsaa er Tanken i Lovforslaget, føier man til, at de „desuden skulle have Kjendtskab til den oldnordiske og svenske Litteratur- og Sproghistorie i Sammenhæng med den øvrige nordiske“. Ja, hvad dette angaar, kan jo Kjendtskab til Litteraturen, selv til en enkelt Litteratur, være meget forffjellig; man kan have Kjendtskab for Exempel til alle Forfattere, som have skrevet i en Litteratur, og dog have et faare slet Kjendtskab til selve Litteraturen. Men jeg tillader mig rigtignot at have den Formening, at det vil være en saa vanffelig Sag i den Alder, hvori Eleverne ere, at trænge ind i Behandlingen af den oldnordiske og svenske Litteratur, at man dog maa tage dette med en meget betydelig, ja ganske overordentlig Begrændsning. Det forekommer mig, at det dog kunde være et Spørgsmaal, om dette ikke forjaavidt laa mere udenfor Skolens Omraade, og om det ikke netop er det, der ligger nærmest for Skolen at sætte Eleverne i Besiddelse af disse Sprogkundskaber, der høre